

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO (LETO) XXXI. (25)

No. (štev.) 25

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

22. junija 1972

Tujina jim reže

grenak kruh

„Četrtna Slovencev živi danes zunaj meja matične države“, je ugotovil, ki se šestokrat pojavlja ob analizi ranju položaja našega naroda v svetu. V to četrtno je treba šteti najprej zamejske Slovence, na Primorskem in Koroškem. Tudi izseljence izpred druge svetovne vojne ter politično emigracijo po vojni. Treba pa je temu delu dodati še novo skupino, ki je kmalu po vojni pričela krvaveti iz nove rane na narodnem telesu in ki stalno narašča. Ta del naroda v tujini, ki nenehno prestopa meje in išče kruha v drugih državah, ima danes enega najbolj žalostnih položajev, saj je skoraj brez vodstva prepuščen samemu sebi.

Pred kratkim smo lahko zasledili v „Novi Mladiki“ članek, ki opisuje odhod enega teh Slovencev od doma:

„Na avtobusu v nedeljo 9. maja. To je obenem dan zmage. Pred šestindvajsetimi leti so zavezniški premagali Nemčijo. Avtobus je poln ljudi. Potniki so tiho. Vsak misli svoje. Tišino preseka glas petinštridesetletnega moža:

„Spet mi tujina reže kruh.“

Vsi se obrnemo k njemu in ga poslušamo, kako razlaga:

„Pomislite, ali ni čudno! Točno pred šestindvajsetimi leti so zavezniške čete prišle v naše taborišče in nas osvobodile. Nemci so me namreč kot mladega fanta odgnali na prisilno delo. Bil sem star osemnajst let in se dobro spominjam vsega: težkega dela, stradanja, bombardiranja, nemških bičev in pušk. Tolažilo nas je upanje: pravica bo zmaga, prišli bomo domov, živeli in delali bomo na svoji zemlji. Sedaj je od tega šestindvajset let in spet grem na delo v Nemčijo, in sicer prav v isti kraj, kjer sem trpel med vojno. Sedaj grem sicer bolj ali manj prostovoljno, toda tujina mi spet reže kruh...“

Po zadnjem štetju, ki je bilo izvedeno v Sloveniji in vsej Jugoslaviji, je bio večkrat brati v domačem časopisu ugotovitev: sedaj pač vemo, kakšen je položaj. Številke, precej nenatančne, so se sukale nekje nad 60.000 Slovencev, ki delajo v tujini. Upoštevanji so bili seveda le tisti, ki so odšli na časovno delo. Ne pa tisti, ki so se morali izsoliti za stalno.

Vsi ti ljudje, najsi bodo sezonski delavci ali za stalno naseljeni, polnojo danes predvsem države zapadne Evrope in živijo v pisanih, največkrat težkih razmerah. Domovina jih je pogrnala v svet. Ne! Drugače povedano: režim, ki je obljubljal raj na zemlji, ki je v imenu te „lepše bodočnosti“ moril, požgal in končno izvršil pravi genocid, je ustvaril v domovini take razmere, da mora na tisoče in desetisoče rojakov v tujini iskati svoj kruh.

A ta nov zločin nad narodom še ni dokončan. Potem, ko lastne sinove požene v tujino, se država prav pilatovsko umije roke nad njihovo nadaljnjo usodo. Navedimo le primer Ingolstada, ki nam je prav pred kratkim prišel pred oči. Majhno mesto je to, ob Donavi. V njegovi veliki avtomobilski industriji dela veliko število tujcev. Slišiš lahko grško, špansko, italijansko, poljsko, madžarsko, turško in še in še. Med vsemi skupinami pa je največja slovenska, saj štejejo, da jih je v tem mestu nad 1400.

In ti rojaki v Ingolstadu, v kakšnih razmerah živijo? Poročilo ve povedati, da večinoma žive po velikih barakah, kjer se drenjajo po štirje v eni sobi, katero po vrhu še drago plačajo. Njihovo bivanje je prej podobno življenju v taborišču, kot pa življenju „gostovdelavcev“, kot jih v Nemčiji uradno imenujejo. Stalno se pojavljajo isti socialni problemi, pa tudi narodnostni.

MOLK ALI PRIČEVANJE

LE RESNICA NAS LAHKO OSVOBODI IN UMIRI

V letošnji junijski številki avstralskega mesečnika „Misli“ je na uvodnem mestu natisnjen članek, katerega je pametno, da vsi izseljenci preberemo in premislimo. Članec se glasi takole:

Vsa leta, kar sem v Avstraliji, poslušam razne kritike in „kritike“ našega mesečnika. Seveda meljejo urenika in zdaj sem sam med temi mlinškimi kamni. Eni bi želeli več verskega, drugi več leposlovnega, tretji sti kajo v njih za polemiko, četrtnim je celo vsak pameten zagovor ali ugovor odveč... List pa gre pri vsem tem mirno svojo pot kot verski, kulturni in informativni mesečnik avstralske slovenske emigracije in orje svojo brazdo. Vsak pošteno misleč bravec mora priznati, da je „Misli“ temelj resnicoljubnost. V poročanju so odkrite, ne poslužujejo se neresnice ali celo klevet, krivih nauk menda svojih bravcev tudi še niso učile. Molčale pa tudi niso, če in kadar je bilo treba povedati moško domačo besedo v pouk ali pa v obrambo resnice, naj že bo verskega ali moralnega ali pa zgodovinskega značaja. Če bi list lepo molčal, bi kazal kaj klavrn značaj. List, ki molči takrat, ko bi moral povedati svoje, ni vreden življenja in zanj bi bilo bolje, da bi nehal svoje mlačno življenje „ugajanja bravcem“.

Zlasti molk nekateri kaj radi poudarjajo: radi bi „molčeče Misli“, pa bi bilo „vse prav“. Za te je molk edini način, da se ne mešaš v „politiko“. Pod „politiko“ pa razumejo vse, o čemer so jih doma naučili — molčati. Če se Misli sprašujejo, zakaj doma ne priznajo božiča in je božič še vedno delavni dan — je to „politika“. Če celo iz ust današnjih voditeljev v domovini Misli citirajo stavek, ki je iz kakršnih koli pametnih razlogov vreden objave za nas, in ga komentirajo — že spet smo v „politiki“. Če se kak članek dotakne kakršne koli pretekle krivice — in zaradi teh krivic je večina bravcev danes po svetu namesto doma — o vsem tem naj bi list molčal, saj to je „politika“... Ob tem naštevavanju sem se spomnil na zdaj že pokojnega duhovnika, ki sem ga poznal v domovini: prišel je pred sodišče, ker je pridigal o kreposti potrpljenja. Obtožen je bil, da meša „politiko“ v cerkev in ščuja vernike proti vodstvu države: vodstvo je namreč tako popolno, da narodu potrpljenja ni treba... (Sem že predaleč: tudi omemba te resnične zgodbe je za nekatere „politika“, ki bi v Misli ne smela.)

Ali je res slovenski pojem, kaj sploh je politika, za mnoge postal po nasilni prevzgoji tako nejasen in meglen, ali

Vendar ni položaj vseh narodnosti enak. V tem mestu je tudi del Italijanov. Le tretjina toliko jih je kot Slovencev, pa imajo dva učitelja, socialnega delavca, že več let svojega duhovnika in društvene prostore. „Konzulat jim daje vse te ugodnosti...“ piše poročilo, „in tako lepo izvršuje svoje poslanstvo, da se njihovi ljudje ne asimilirajo v tujini... Ko človek to premišljuje, nehoti začuti neko krivico, ali bolje rečeno kompleks, da niti med sotrpini na tujem, ki so enako šli po svetu za kruhom, ne moreš biti enak“

Položaj se ponavlja enako v drugih mestih. In se vleče že dolga leta, ne da bi v nebo vpijoča krivica bila popravljen. Le „s strani Cerkve je bilo tu že precej dobre volje, da bi se rešilo, kar se rešiti še da... imamo redno službo božjo... na boljši poti smo tudi, da dobimo svoje prostore in svojega socialnega delavca... Vse to bo omogočila nemška dobrodelna organizacija Caritas.“

Tujina jim reže kruh, grenak kruh, medtem ko domači režim še naprej goni isto pesem o boljši bodočnosti in v imenu te bajke narod drži v okovih že sedemindvajset let.

pa se pod to „gorečnostjo“ skriva strah ali kaj drugega, o tem si marsikdaj nisem na jasem. Gorečnejši za „čisto pisanje“, za molk o vsaki taki „politiki“, se mi naravnost smilijo. Pozablja, da smo — hvala Bogu — v svobodnem svetu, če že doma zgolj zaradi strahu morajo o marsičem molčati (spet sem predaleč: ta stavek je „politika“, četudi vsi vemo, da je resnica), bi bil naš molk ne samo kaj neznačajan, ampak tudi krivičen.

Svoj čas mi je eden bravcev dejal: „Drugo še nekam gre, a tisto pogrevanje dvanajstih tisočev pobitih v juniju 1945 bi pa že lahko končali...“ Končali? Molčali o slovenskih žrtvah, poslanih v smrt brez vsakega sodnega postopka že po končani vojni, proti vsemu mednarodnemu pravu in vsem mednarodnim mirovnim dogovorom? Molčali o žrtvah, ki so po najhujših mukah našle skupno nasilno smrt in še po preteku četrtnoletja sorodnikom ni mogoče prinesiti cvetja na grob? Materam nemških ali italijanskih vojakov je bilo kmalu po vojni mogoče obiskati grobove padlih sinov, pa četudi so bili raztreseni po deželah, ki jim je bil Nemec ali Italijan sovražnik in okupator. Tisočem slovenskih mater in žena je to onemogočeno na domačih tleh. Celotni molčati morajo — kakor naj bi po mnenju nekaterih molčali mi, ker je to pač „politika“... Še ljubljanski univerzitetni študentje so si pred nekaj leti upali javno vprašati o masovnem junijskem zločinu. Odgovor, da je bila pač vojna, jih ni zadovoljil — revolucije je bilo takrat že konec...

V argentinskem listu (Svobodna Slovenija, op. ur.) sem nedavno bral tele globoke misli in jih delno povzemam. Morda bodo pametnemu bravcu le dale pravilno spoznanje in pošteno presojo:

Vse civilizirane družbe poznajo ne le pravico, ampak celo dolžnost pričevanja. S tem se vsaj delno popravi krivica žrtvi zločina, pa tudi človeška družba ima vso pravico do resnice. Nihče ne more od te dolžnosti odvezati, ker nima nihče po svetu oblasti, ki bi bila močnejša in sveteljša od Resnice. Nismo dolžni kaznovati, nismo dolžni zahtevati kazni — to smemo prepustiti Bogu ne da bi zato družba trpela škodo. Kar smo res v vesti dolžni, je — pričevati resnico.

Če smo to dolžni pri vsakem zločinu nad posameznikom, drži to še toliko bolj pri množičnem pokolu sinov naroda, iz katerega izhajamo sami. Zelo se moti, kdor misli, da bo molk o vsem tem pripomogel k narodni slogi. Sloga temelji lahko samo na resnici — nikdar na strahu ali hinavščini. Ljubezen, ki je najmočnejša narodna vez, ne more resnično vzkliti, kjer trgujejo z resnico.

Neprestano se oglašajo mnenja gorečnejšev za molk: Za blagor pomirjenja duhov bi bilo treba žrtvovati stara nasprotja... Brez dvoma. Ni lepšega kot seči v roke staremu nasprotniku. Resnica pa nam pri tem pravi, da moramo ločiti med starimi nasprotji in med zastarelimi zločini, med željo po maščevanju in dolžnostjo pričevanja, med iskanjem sebe in iskanjem resnice. Brez našega pričevanja — tudi o juniju 1945 — bo slovenski narod zidal stavbo svoje bodočnosti na zgodovinski laži, na vnebovpijoči krivici, na samoprevari. Le resnica, naj bo prilična ali nepriljučna, lahko osvobodi in umiri nas same in našo narodno skupnost, naj že bo doma ali na tujem. Le resnica lahko vrne našemu narodu notranjo silo, brez katere zaman išče prave smeri in odločitve na poti do pravične družbene in državne zgrajenosti.

La enseña de la unidad

El pasado 20 de junio se cumplió un nuevo aniversario del fallecimiento del general Manuel Belgrano, creador de la Bandera Nacional. En su honor se celebra todos los años en esta fecha el Día de la Bandera. Celebramos este día para honrar la gloriosa enseña de todos los argentinos. Pero también para recordar el hombre que la creó, Manuel Belgrano, uno de los próceres más ilustres que recuerda nuestra historia.

Podemos afirmar, que una de las características mas sobresalientes de Belgrano fue precisamente el estar siempre y en todo momento dispuesto al sacrificio y al renunciamiento en bien de los demás y especialmente en bien de la Patria. Toda su vida fue un ejemplo de renunciamiento y entrega por los sublimes ideales de la argentinidad.

Y son esas características las que deben brillar hoy más que nunca para nosotros. En esta hora de decisiones trascendentales para nuestro país el ejemplo de Manuel Belgrano debe guiar a los hombres que tienen en sus manos los destinos de la Nación. Ellos y todos nosotros debemos saber, que todos nuestros esfuerzos deben ir encaminados en buscar un futuro mejor para la Patria, aunque por ello tengamos que renunciar a nuestra propia conveniencia. Y todos unidos bajo la común bandera azul y blanca que creó Belgrano en los albores de la Argentina.

Znamenje edinosti

V torek, 20. junija, je potekla zopet nova obletnica smrti generala Manuel Belgrana, stvaritelja argentinske državne zastave. V njegovo čast se vsako leto ob tem datumu proslavlja Dan zastave. Proslavljamo ta dan, da počastimo slavni znak vseh Argentinev. Pa tudi, da se spomnimo moža, ki jo je ustvaril, in ki je bil eden najslavnejših likov, kar jih spominja zgodovina: Manuel Belgrano.

Lahko trdimo, da je bila ena najbolj izstopajočih Belgranovih odlik ta, da je bil vedno pripravljen na žrtve in odpovedi in predaje visokim idealom argentinstva.

In prav te njegove značilnosti morajo danes svetiti nam. V tem času važnih odločitev za Argentino, mora zgled Manuel Belgrana voditi može, v katerih rokah je usoda naroda. Oni in mi vsi moramo vedeti, da morajo vse naše sile težiti k iskanju boljše bodočnosti za domovino, pa čeprav bi se morali za to odpovedati lastnim koristim. In to delati združeni in edini v senci skupne belo modre zastave, ki jo je ustvaril Belgrano v prvih dneh Argentine.

Po volitvah v Italiji

(Od našega dopisnika v Gorici)

Ni še potekel dober mesec od političnih volitev v Italiji, vendar so stranke že živahno na delu za prehod v drugo fazo — sestavo nove vlade. Vse to pa je pogojeno prav od izida majskih volitev, ki so bile morda med najvažnejšimi v povojni Italiji. Že v svojem zadnjem poročilu o pripravi na volitve sem omenil, da se je politično življenje v državi odločno radikaliziralo, kar je tudi pripomoglo k nekaterim novim, žal še vedno živim manifestacijam nasilja.

Predvsem bi lahko najprej nanizal nekaj splošnih ugotovitev (številke ste gotovo že brali). Sila, ki je na teh volitvah res dobro preverila svoje vrste in dosegla precej močan uspeh, je Krščanska demokracija. Prav od nje je v Italiji vedno odvisna vsaka sestava nove vlade, ona ima že v vseh letih republikanske države glavno besedo v političnem življenju. Med volivno kampanjo se je stranka res nedvoumno odločila za odločno zavrnitev vsakega totalitarizma, tako levice kot desnice. Rekla je jasen NE komunizmu in neofašizmu; s tema dvema silama ni možno nikako sodelovanje na vladni ali kakršnikoli drugi ravni. In prav ta jasna odločnost krščansko-demokratskih prvakov je gotovo v precejšnji meri vplivala na odločitev s strani volivcev, ki so v velikanski meri spoznali nujnost razumne in zgodovinske odločitve. V vsem je gotovo še pripomoglo dejstvo, da je bila vlada v zadnjih petih mesecih v rokah Krščanske demokracije same ter da je vladni predsednik Andreotti vodil zelo stvarno in stabilno politiko. Tudi predsednik senata Fanfani, stari prvak stranke, je igral v tej kampanji posebno vlogo — imel je nad sto shodov, ki bi jih on osebno (sam je itak dosmrtni senator) sploh ne potreboval.

Značilnost teh volitev je nazadovanje, čeprav ne tako občutno, za socialne demokrate. Oni so kljub veliki volilni vnemi bivšega predsednika republike Saragata med samo kampanjo izgubili v nekaterih deželah, čeprav so v parlamentarnem predstavništvu v glavnem ohranili isto število. Bolj občuten je vpad liberalne stranke, ki ja

precej zmanjšala lastno predstavništvo v obeh zbornicah. Okrepila pa se je sicer majhna a trdoživa republikanska stranka, ki sledi Mazzinijevim idealom in katere prvak La Malfa je igral in še igra veliko vlogo v borbi za ohranitev demokracije v državi.

Na skrajni levisi je zabeležiti zlasti skoraj popolen poraz socialistične stranke proletarske enotnosti, ki sploh ne bo imela predstavnikov v poslanski zbornici (od prejšnjih 23 mest), to pa po normah volilnega zakona, v kolikor ni v nobenem okrožju prejela predpisane „quorum-a“, čeprav je prejela skupno nad 700 tisoč glasov. Komunisti in Nennijevi socialisti pa so v glavnem obdržali svoje pozicije.

Veliko zanimanje je vladalo za neznanke skrajne desnice. Tu so nastopali združeno neofašisti ter monarhisti. Zabeležili so sicer precejšen porast, vendar ne v toliki meri, kot je javno mnenje s strahom pričakovalo. Vsekakor bo ena izmed glavnih skrbi vseh demokratičnih strank, da odstranijo vse vzroke za možni porast teh temnih sil, ki bi lahko kdaj spet, kot že nekoč stregle svobodi po življenju...

Tudi slovenska manjšina v Italiji je v tem boju živahno sodelovala, ne morda toliko direktno — v koliko zdaj ni bilo slovenskih list, temveč v zavesti, da mora odgovorno podpreti one sile, ki jamčijo svobodno in nemoteno življenje naše narodne skupnosti. Kaže, da bo do tega prišlo, da bodo zlasti odločilne vsedržavne demokratične stranke s Krščansko demokracijo na čelu še bolj odločno začele z uresničevanjem glavnih zahtev naše manjšine, kot je tudi pred volitvami zagotovil sam predsednik vlade Andreotti slovenskim predstavnikom v Gorici in Trstu.

Obenem pa morajo vse slovenske demokratične sile že kmalu napeti vse moči za novo bližnjo nalogo, ki je pred njimi — namreč deželne volitve, ki bodo prihodnje pomlad. Na teh bo gotovo še bolj prišla do izraza vsa naša problematika in zato bo treba povezati vse strani od Benečije do Tržaške. O tem pa kdaj kasneje.

A. B.

Politična aktivnost okoli Vietnama

KISSINGER IN PODGORNJ POTUJETA

Politična aktivnost okoli Vietnama se je med vesilami, ki so direktno vmešane v zadevo: ZDA, ZSSR in Kitajska, minuli teden spet okrepila.

Severnoameriški predsednik Nixon je spet poslal svojega glavnega zunanjepolitičnega svetovaleca Kissingerja v Peking, sovjetski državni predsednik Podgornj je odpotoval v Hanoj, kitajska vlada, odn. kitajsko zunanje ministrstvo pa je protestiralo proti ameriškim letalskim napadom na Severni Vietnam vzdolž vietnamsko-kitajske meje.

Kissinger je v ponedeljek ze četrtič v enem letu prišel na obisk v Peking. Tam se je sestal s kitajskim vladnim predsednikom Čuenlajem, da bi „razširil odnose, ki jih je s svojim zgodovinskim obiskom začel predsednik Nixon“, pravi uradno poročilo iz Washingtona.

Sovjetski državni predsednik Podgornj je odletel na razgovore v Hanoj ter so Amerikanci za čas njegovega bivanja v severnovietnamski prestolnici ustavili letalske napade na Hanoj in okolico. Podgornyjevo potovanje v Hanoj do

podrobnosti zasledujejo zlasti v Peking, kjer z nezadovoljstvom gledajo na sleherni sovjetski politični iniciativno v Vietnamu, kakor kjer koli v vzhodni Aziji. Peking smatra ves vzhodni del Azije za svojo politično vplivno področje ter tu prihaja navskriž tudi z Japonsko.

V Parizu, kjer severnovietnamska delegacija, po ukazih iz Hanoja, vztrajno zahteva od Amerikancev, da bi se mirovna pogajanja znova začela, je severnoameriški delegat izjavil, da mirovni pogajanj ne bodo nadaljevali vse dotlej, dokler komunisti ne bodo dokazali, da so „resno pripravljeni na resna pogajanja.“ Za Amerikance bi bil „resen dokaz“, tako so izjavili, „ustavitvev komunističnih vojnih akcij v Južnem Vietnamu.“

Medtem so se v Hong Kongu spet pojavila poročila o „resni obolevosti Maocetunga“ ter da je bil pretekli teden v Peking sklican nujen sestanek kitajskega CKKP, na katerem so razpravljali o bodočem kitajskem političnem vodstvu. Maocetung je letos dopolnil 78 let.

Teroristični odbor za Mednarodne zadeve

JUžnoameriški teroristi med seboj

Iz dokumentov, ki so prišli v zadnjih tednih v roke raznim latinskoameriškim policijskim oblastem, med njimi v Argentini in Urugvaju, ki sta trenutno od komunističnega terorizma najbolj ogroženi deželi, je razvidno, da so teroristična gibanja in organizacije v posameznih južnoameriških državah med seboj tesno povezane in da vzdržujejo kurirsko službo s tkim. Odborom za mednarodne zadeve, ki ga financira Kuba.

Ta odbor vzdržuje kurirske zveze med teroristi v Peruju, Ekvadorju, Argentini, Brazilu in Boliviji, redne odnose pa s komunističnimi vladami v Čilu, Severnem Vietnamu, Severni Koreji, ZSSR, Kitajski ter z levčarskimi režimi v Alžiru in Egiptu.

Vrstni red držav, ki jih ta mednarodna komunistična teroristična organizacija hoče po važnosti zavzeti za komunizem, je: Urugvaj, Argentina, Brazil, Bolivija, Peru in Ekvador.

Urugvajski tupamari so v tesnih stikih s podobnimi argentinskimi terorističnimi organizacijami ter si izmenjavajo orožje, finančna sredstva in drug material. V zadnjih mesecih so si tupamari in argentinski komunistični teroristi skušali organizirati tudi svojo lastno obveščevalno službo v Urugvaju in Argentini.

Med najvažnejše „zvezne častnike“ latinsko-ameriške komunistične teroristične zveze štejejo Urugvajca Risi Piccarda, ki se trenutno z drugimi 26 tupamari nahaja v Čilu. Bil je podrejen urugvajskemu notarju Martireni Fabregatu, ki ga je urugvajska policija z njegovo ženo Ivette v spopadu 14. aprila t. l. ubila.

Ti „zvezni častniki“ so predvsem organizatorji prevoza orožja za teroristične organizacije po posameznih državah. Orožje v glavnem prihaja s Kube, ki ga dobiva iz ZSSR in češkoslovaške ter iz drugih sovjetskih satelitskih držav. Za teroriste v Argentini je doslej večino orožja prihajalo skozi Urugvaj, od koder so ga čez reko skrivaj prevažali z motornim čolnom Camoati, čigar lastnik je bil neki Carlos Elena ter je sedaj policijsko zasežena v San Nicolasu pri Rosario.

Pred poldrugim letom so latinskoameriški komunistični teroristi organiziral svoj kongres na otoku Lechiguana v Entre Ríos. Več desetih dverilcev je bilo prepeljanih iz Urugvaja čez reko z omenjenim motornim čolnom na otok Lachiguana kjer so imeli štiridnevni kongres, na katerem so izdelali podroben načrt za teroristične akcije na latinskoameriškem kontinentu.

Mednarodni teden

MEDNARODNI TEDEN

Na konferenci ZN o ohranjanju življenjskega okolja v Stockholmu so izdelali resolucijo, po kateri naj bi vse industrijske države podvzele ukrepe za zaščito narave in celotnega okolja, v katerem se suče človeško življenje. Kakor na vseh mednarodnih konferencah, so komunistične delegacije, predvsem kitajska, vnašale v razgovore tudi vprašanje Vietnama in drugih političnih sporov med velesilami.

V litvanskem mestu Varena si je že drugi litvanski mladenič vzel življenje v protest proti sovjetski okupaciji njegove domovine. Tudi ta se je, kakor pred kratkim 20 letni Kalanta v Kaunasu, polil s petrolejem in se zažgal. O tem političnem samomoru je litvansko komunistično časopisje molčalo.

Egiptanska in izraelska letala so se spoprijela v silovito zračno bitko nad Sredozemnim morjem severno od sueškega prekopa ter tako Egipt kakor Izrael trdita, da so v dvoboju zmagala njuna letala. Toda, medtem ko so v Kairu izjavili, da so nadmočni nad Izraelom, so v Jeruzalemu izjavili, da bitka dokazuje, da Egipt še zdavnaj ni pripravljen za novo vojno proti Izraelu.

Presenetljive ugotovitve

ALI SLOVENCİ RES RAZVIJAJO SVOBODNO SLOVENSKO KULTURO POD KOMUNISTIČNIM REŽIMOM?

Meseca maja so imeli Hrvati v New Yorku zborovanje na katerem sta bila glavna govornika dr. Stanko Vujica in Bogdan Radica. Sprejeli so posebno deklaracijo, v kateri protestirajo proti zatiranju in preganjanju na Hrvaškem. V deklaraciji pa sta tudi dve točki, ki zadevata Slovence, kakor posnemamo iz lista Naša nada od 17. maja t. l. Takole je zapisano v deklaraciji:

„Istočasno opozarjamo hrvaško javnost, da medtem, ko je Hrvatski Matiči pritisnjen pečat nekulturnega teroriziranja, Srbska Matica in Srbska Književna Zadruga in Prosveta nemočno razvijajo svojo velikosrbsko propagando ne samo v Srbiji ampak tudi na Hrvaškem. Prav tako ni prizadeva Slovenska Matica, ki poleg navedenih ustanov svobodno razvija slovensko kulturo in književnost v Sloveniji.“

„Protestiramo, da se ta nezaslišana in nekulturna diskriminacija izvaja na Hrvaškem in nad Hrvati, medtem ko je Srbom in Slovencem vse to dovoljeno.“

nagel in brutalen v nasilju; slikar Mario Cavaradoss, pa izrazit romantični junak. Puccinijeva glasba verno spremlja dogajanje in ga tolmači. Med prelepimi melodijami sta znanj predvsem Cavaradossijevi romanci: Recondita armonia in E lucevan le stelle.

Vsak povprečen ljubitelj operne glasbe pozna Tosco do potankosti. Zato pa je njena uprizoritev tvegana in nevarna, če niso vsi dejavniki prvovrstni. To se je pokazalo tudi pri letošnji uprizoritvi. Vodstvo Colona tokrat ni imelo srečne roke pri izbiri umetnikov. Domači orkestrski direktor Enrique Siveri enostavno ni kos partituri, zato je bilo njegovo dirigiranje medlo, neizrazito, brez žara in toplote. Režiser Paul Hager je prišel navskriž z vodstvom gledališča in je odpovedal malo pred premiero. Namesto njega je vskočil Marcos Cubas. Generalke ni bilo zavoljo sindikalnih problemov z orkestrom.

Premiera je bila zato razburljiva. Na odru je bilo čutili neko negotovost in nevsklajenost, v dvorani pa napetost in nerazpoloženje, ki je prišlo pri delu publike v neprijazne klice, žvižganje, ironične pripombe in celo smeh. Za takšno reakcijo ni bilo objektivnega povoda, saj predstava res ni bila antološka, bila pa je na dostojni in profesionalni ravni. Pri reprizah se je vse zboljšalo.

Tosco pojejo navadno največje svetovne pevke in so jo v Colonu zgodovini pele med drugimi Claudia Muzic, Gina Cigna, Maria Caniglia in Renata Tebaldi, pred 7 leti pa Francozinja Régine Crespin. Letošnja Tosca, Marion Lippert, nima tistega dramskega temperamenta, ki ga terjata vloga. Njen glas

— Napuh uniči vse kreposti in pokvari vse možnosti duše, ko nanje razširi svoje gospodstvo.

Sv. Tomaž Akvinec, Mal. 8, 2 ad 1

Iz življenja in dogajanja v Argentini

POLITIČNA NAPETOST, KANDIDATURE IN ZAMENJAVE

Sedanjemu predsedniku gen. Lanusseju bi kaj lahko rekli „potujoči predsednik“, saj v tako kratkem času verjetno še nobeden njegovih prednikov ni obhodil toliko mest in provinc, kot jih je ravno general Lanusse v zadnjem mesecu. Kar pogledamo: Za državni praznik 25. maja v Santa Rosa, La Pampa. Kmalu za tem v San Nicolás, še prej v Olavarrío. Sledilo je potovanje po Santa Fe, nato Gral. Pico, ponovno Santa Rosa in Villa Dolores in preteklo nedeljo, iz Córdoba še hiter polet na jug v Neuquén, kjer so bile pred kratkim velike poplave. Na dan zastave, 20. maja, v Rosario, naslednji dan znova v San Nicolás, to pot v velejeklarno SOMISA. Seveda v to ne štejemo prejšnjih potovanj po Ameriki.

Opazovalci včasih menijo, da se za temi potovanji skriva kak poseben namen, in ni malo takih, ki trdijo, da se to „volilna potovanja“, češ, da bo gen. Lanusse gotovo kandidiral za predsednika na bodočih volitvah, s katerimi naj bi država znova stopila na ustavno pot. Koliko je resnice v tem? Pogledajmo kar uradni odgovor. Spričo velikih namigavanj so se časnikarji obrnili na tiskovno tajništvo predsedništva. Od tam je prišel odgovor, da je gen. Lanusse zatrdil, da iz raznih osebnih vzrokov ne bi hotel sprejeti kandida-

ture, „da pa bi v zadnji inštanci okoliščine narekemale kaj storiti.“ Torej doslej s strani gen. Lanusseja ne obstaja „ne samoproglasitev, ne samoprepoved“ (ni autoproscripción ni auto-proclamación). S tem je tudi zaenkrat rečena zadnja beseda, kajti nihče ne ve, kako bodo „okoliščine narekemale“. Zanimivo ob tem je, da je tudi v Madridu izseljeni Perón pred kratkim podal slično izjavo.

Kar se strank tiče, so gotovo najbolj v teku delovanja pri peronistih (justicialistih) in radikalih. Radikali so se že zbrali na narodni konvenciji, na kateri pa imajo precejšnje težave. Opozicijska skupina okoli dr. Alfonsina skuša doseči čim večji vpliv in prišlo je že do hudih nasprotij in celo do streljanja, med katerim je zopet padla smrtna žrtev.

Pred samim praznikom dneva zastave, pa je odstopil zunanji minister Del Pablo Pardo. Ostavko je podal na željo predsednika gen. Lanusseja, ker da se v taktičnih potezah ne strinja z vodstvom argentinske zunanje politike. Na mesto zunanjega ministra je bil imenovan letalski brigadir McLoughlin, ki je že bil notranji mnster za vlade gen. Livingstona. Sedaj se pa precej govori tudi o zamenjavi notranjega ministra radikala dr. Artura Mor Roiga.

„Sovjeti niso tepci“

Dr. Branko Jelić je umrl 31. maja v 68 letu starosti v Berlinu, zadet od srčne kapi. Dr. Jelić se je že pred vojno l. 1929 umaknil v Avstrijo, kjer je bil pristaš dr. Pavelića. Med vojno so ga Angleži držali na otoku Isle of Man v Irskem morju. Spustili so ga šele leta 1946. Kakor je Pavelić hotel razbiti Jugoslavijo in doseči samostojno Hrvaško s pomočjo nacistov in fašistov, tako je dr. Jelić v zadnjem času postal poznan v svetu, da je hotel doseči isti cilj s pomočjo Sovjetske zveze. Zato je dobival vso pomoč in oporo za svoje delo od Sovjetov. Tem bi bilo namreč to zelo po volji, ker bi ob takem razbitju Jugoslavije prišli zelo poceni do Jadranskega morja.

Dr. Jelić je bil letos tudi v Buenos Airesu in je na nekom zborovanju dokazoval, kako lepo bi bilo Hrvatoma, če bi se povezali s Sovjeti, jih poiličali na pomoč in dobili lastno državo.

Neki Hrvat — ustaš —, ki je v Buenos Airesu poslušal dr. Jelića, je na

vprašanje, kaj meni o Jelićevih načrtih dejal: „Če bi bilo to, kar propagira Jelić, res uresničeno tako, kot trdi on, bi bilo lepo. Jelićeve ideje pa bi se uresničile le tedaj, če bi bili Sovjeti tepci. Pa niso. Oni ne bodo branili hrvatskih interesov, ampak svoje.“

Sovjeti pa so imeli dve železi v ognju. Ob lanskim nemirih na Hrvaškem so nekateri evropski in severnoameriški listi namigovali, da imajo sovjetski agenti tudi pri teh nemirih svoje prste vmes in so to dejstvo smetali kot javno tajnost. Tito je dopustil, da se je uporno gibanje na Hrvaškem širilo, zatem pa je najprej grozil, nato pa udaril.

In kaj se je zgodilo, ko je bil pred kratkim Tito v Moskvi? Brežnjev mu je čestital, da je „napravil red“ na Hrvaškem. Brežnjev je tudi poudaril potrebo po integrirani Jugoslaviji in podpisal skupno izjavo s Titom o „nemmešavanju v notranje razmere drugih držav“...

J. Š.

Letošnja sezona v Teatro Colón

Offenbachova fantastična opera „Hoffmannove pripovedke“ je bila druga operna uprizoritev letošnjega Colónovega repertoarja. Menimo, da je prišla prehitro na vrsto, saj so jo peli v Colónu pred trem leti. Takšna pogostost je opravičljiva le za vrhunska operna dela ali pa za najpriljubljenejše opere „železnega repertoarja“.

Offenbach pokristjanjeni nemški jud v Parizu je uglasbil „Hoffmannove pripovedke, ki so dosegle krstno izvedbo nekaj mesecev po njegovi smrti. Uspeh je bil tolikšen, da so v Parizu delo ponovili v isti sezoni stokrat. V Ljubljani in v Zagrebu so ga peli l. 1902, v Colónu pa v sezonah 1921, 1936 in 1963 desetkrat.

Opera ima prolog, 3 dejanja in epilog. Zgodba prologa in epiloga se dogaja v realističnem slogu v stari nürnberški pivski kleti, dejanja pa so zaporedoma fantastičnega, dramatičnega in halucinatorskega značaja in pravzaprav brez medsebojne zveze. Zgodba se naslanja na osebe in dogodke 3 Hoffmannovih novel. Muzika ustrezno karakterizira osebe in vzdusje posameznih scen, je čudovito lahkotna, sveža in prijetna. Širšemu občinstvu je najbolj znana sentimentalna barkarola iz 2. dejanja.

Uprizoritev je bila na splošno dobra, ni pa dosegla verzije iz l. 1969. Tudi tokrat je najbolj blestel dirigent Peter Maag, ki je za Offenbacha skoro neprekosljiv. Partituro je podal v vsej barvitosti in magičnem vzdusju. Orke-

ster je pod njegovo taktirko zvenel čisto, pevno in dramatsko. Povsem dognani sta bili tudi sopranistki Mady Mesple in Adriana Maliponte. Prva je pela Olympe, mehanično lutko, druga pa krhko, za smrt zaznamovano Antonio. Pevki sta navdušili publiko v pevskem in igalskem pogledu. Domačka Africa de Retes, ki je pela kurtizano Giulietto, ni mogla doseči ravni prej omenjenih. Tudi ni povsem zadovoljil tenorist Waldemar Kmentt v protagonistovi vlogi, ki je imel težave zlasti v višjih legah. Baritonst Thomas Tipton zadovolji kot pevec, v igranju je pa malce okoren in se ne povzdigne iz povprečnosti. Igral je zle osebe. Zadnji vlogi sta pred 3 leti veliko bolj dognane predvajala Sandor Konya in Gabriel Bacquier.

Režiser Paul Hager je delo oblikoval v mejah konvencionalnosti. V 1. dejanju smo pogrešali ne le bogatejšo scenografijo fizikalnega kabineta iz leta 1969, marveč tudi številnih lutk, ki so plesale obenem z Olympe. Docela nezadovoljiva pa je bila koreografija Borisa Pilata.

Puccinijeva Tosca je eden izmed najzlahtnejših sadov verizma.

Tosca je znano in priljubljeno delo. Pesnika Illica in Giacosa sta ustvarila po Sardouju odlično libreto intenzivne, dramatične vsebine. Vsi 2 glavni liki so dobro očiščeni: Florija Tosca je izrazito lirična v svojih menjajočih se razpoloženjih, z izrazi ljubosimnosti, veselja in bolečine; baron Scarpia cinčen in izkrivljen v namenih in željah, pa

je obsežen, barva glasu pa je temna in neprikupna. Junak večera je bil italijanski tenorist Carlo Bergonzi, ki je pel nesrečnega slikarja s prefinjeno muzikalnostjo in osvojil vso dvorano. Odličen je bil tudi argentinski baritonist Gian-Piero Mastromei v vlogi Scarpie. Zadnje čase se uveljavlja v naslovnih vlogah po svetovnih glasbenih središčih.

Vedro razpoloženje je prinesla v Colón opera: Wolf-Ferrarijev štirje grobijani.

Lirična komedija I quattro rusteghi se naslanja na istoimensko komedijo velikega Benečana Carla Goldonija iz 18. stoletja. Zgodba slika življenje štirih bogatih meščanov, odličnih čudakov, ki večno sitnarijo doma in se pritožujejo nad svojimi ženami, da jih spravljajo ob pamet zavoljo lišpanja, kapric in potrebe po družabnem življenju in razvedrilu. Vendar navsezadnje la spoznajo in spravljivo priznajo, da bi brez njih življenje bilo pusto in žalostno in da dejansko brez njih ne bi mogli živeti.

V prikupnem tonu in z glasbenimi okraski partitura tolmači in podčrtava Goldonijev tekst. Wolf-Ferrarijevo muziko odlikujejo poduhovljena duhovnost, eleganca in melodičnost. Krstna izvedba dela je bila istočasno v Münchnu in Berlinu. V Colónu so ga peli l. 1926 in l. 1968. Uprizoritev je bila l. 1968 tako homogena in kvalitetna, da so mnogi svetovali, da bi ga posneli na plošče za mednarodni trg, do česar pa na žalost ni prišlo. Dirigent Molinari Pradelli je mojstrsko predstavil za večino poslušalcev do tedaj neznano delo. Dopršeno so tedaj podali svoje vloge tudi vsj pevci.

Letošnja uprizoritev je zbrala skoraj vse takratne pevce, pa ni bilo istega dirigenta. Dirigiral je namreč skladatelj nečak Manno Wolf-Ferrari, dober poznavalec dela in resen profesionalen, manjkalo pa mu je tistega navdiha, ki predstavo vzdigne iz profesionalizma na raven čiste umetnosti. Drugeče pa je bila do sedaj najboljša izvedba letošnjega programa.

Lirično in zasanjano Marino je pela sopranistka Ilva Ligabue vsestransko dovršeno, razigrano in koketno Felice pa Silvana Zanolli, ki pa je ugajala bolj z igranjem kot pa s petjem. Poje sicer izvrstno, le njen glas ima malce metalen zven. Ob njej je človek nehoti pomislil na igralko Lydio Lamaison v vlagi Belize v Molierovih Učenih ženskah. Mater Margarito in njeno hčerko Lurieta sta peli domačinki Luisa Bartoletti in Silvia Baleani. Vladimiro Ganzarolli, Renato Cesari, Victor de Narké in Angel Matello so prepričljivo podali 4 čudaké, grofa Rircarda in ženina Filipeta, Renato Sassola in José Nait, služabnico pa Tatiana Zlatar. Režiral je Filippo Crivelli.

Letošnji operni program prenašajo ne le po občinskem radiu (Radio municipal) ampak eno izmed petih predstav vsake opere tudi po televiziji in sicer po kanalu 7. Tako bomo letos lahko gledali in poslušali po televiziji ob sredah večer ob 8.45 naslednja dela: Donizettijevo Lucijo Lamermoorso (28. junija); Prokofjevo Pepelko (ballet, 5. julija); Verdijevo Moč usode (19. julija); Bellinijeve I Puritani (2. avgusta); Verdijevega Nabucca (23. avgusta) in Mozartovega Don Juana (13. septembra).

(Konec)

Od vsepovsod

Münchenski založnik Slovenec dr. Rudolf Trofenik je izdal zbornik „Disertationes albanicae: In honorem Josephi Valentini et Ernesti Koliqui septuagenariorum“. Knjiga na več kot 200 straneh vsebuje dvanajst albanoloških razprav, večinoma nemških poznavalcev albanskega jezika. — Dr. Rudolfa Trofenika je pred kratkim Centro internazionale di studi albanesi iz Palermo na Siciliji imenoval za častnega člana zaradi njegovih znanstvenih izdaj za spoznavanje kulturnega življenja balkanskih narodov, predvsem še albanskega.

Misijonarka mati Terezija, v Skopju rojena Albanka, je 28. maja v New Delhiju prejela za svoje več kot dvajsetletno dobrodelno delo v Indiji „Nehrujevo nagrado za mednarodno razumevanje“. Nagrada znaša 15.000 dolarjev; pred njo so dobili to nagrado le U Thant, ameriški črnski voditelj Martin Luther King, muslimanski Gandi Kanu Abdul Gafar in violinist Jehudi Menuhin. Mati Terezija je lani prejela tudi najvišjo papeževu odlikovanje.

Moskovski in vseruski patriarh Pimen se je 26. maja vrnil iz obiska v Izraelu. Za ta obisk mu je sovjetska vlada dala diplomatski potni list in letalo Hjušin, ki je bilo prvo sovjetsko letalo, ki je po junjski šestdnevni vojni leta 1967 med Arabci in Judi pristalo v Izraelu. Na čelu 15-članske delegacije se je Pimen sestal tudi z izraelskima ministroma za kulturo in pravosodje. Seveda so iz njegovega spremstva sporočili, da je prišel „zgolj na romanje“, da je govoril le v „ime ruske cerkve“ in da ni „prenašal nikakih uradnih sporočil“. Vendar so tuji opazovalci takoj opozorili, da je treba obisk šteti v sovjetsko prizadevanje za postopno urejanje sovjetskih odnosov z Izraelom.

Knjižnica imena Ignacija Domejka v Buenos Airesu je največja poljska knjižnica v Argentini, ki jo je ustanovil v spomin tisočletnice pokristjanjenja in jo od vsega početka vodil naš

veliki prijatelj Jeremija Stempowski. Ta mesec je imela občni zbor, na katerem se je pokazalo, da pomeni resnično znanstveni center poljske kulture, saj knjižnica vzdržuje zveze z 31 univerzitetnimi knjižnicami, 32 izdajateljic in časopisi, ki jim pošiljajo knjige večinoma zastoj. Poleg tega je letos nakupila 106 knjig za skoraj tri milijone pesov. Tekom leta je izposodila okrog 2000 knjig. Katalog knjižnice je razdeljen na 70 poglavij, izmed katerih je samo poljski zgodovini posvečenih 27, literaturi sedem, umetnosti pa 12. Iz tega se vidi velikost knjižnice, ki je dobila svoje prostore v skupni hiši Poljske zveze na Serano 2076. Z njo je povezan tudi arhiv poljske emigracije v Argentini. — Ali ne bi mogli dobiti tudi Slovenci kakšen prostor vsaj za arhiv slovenskega naseljevanja v Argentini?

V poljski emigraciji po svetu se je vršila glasna debata o tem, ali naj emigracija ugodij prošnji varšavskega režima za obnovo kraljevskega gradu v Varšavi, ki je bil v zadnji vojni porušen. Nekateri so bili za to, da se odzovejo iz patriotizma na prošnjo, večina pa je pomoč odklonila, ker jih je motil ruski vzgled: Kremelj je postal sedež komunizma vsega sveta in iz carske palače pošiljuje ruski narod. Prav tako bi obnovljeni kraljevski grad postal središče komunistične diktature ter bi tako poljska emigracija bistveno pomagala k vzdrževanju tiranskega režima. Na trditve, da bi grad bil samo prehodno v rokah komunistov, odgovarja znani publicist Jozef Mackiewicz v londonskem časopisu „Wiedomosci“. „Ali bi se kak Poljak lotil restavriranja kraljevskega gradu Wewela v Krakovu v času, ko je tam imel sedež hiterjanski guverner Frank? — Analogija na komunistično sovjetsko okupacijo danes je jasna. Zaključuje pa članek: „Poziv na restavriranje gradu v Varšavi je eden mnogih taktičnih potez našega sovražnika, ki manipulira s patriotskimi čustvi, izkoriščajoč politično pomanjkanje poljske emigracije v svetu“. Večina Poljakov noče podpreti režimske prošnje.

IV. kulturni večer SKA bo v soboto, 1. julija, ob 8 zvečer v Slovenski hiši ter bo posvečen spominu Marijana Marolta. SKA se ga bo spominjala kot znanstvenika, organizatorja SKA, kot umetnostnega zgodovinarja in pisatelja. Sledile bodo recitacije iz njegovih del ter skiptične slike umetnostnih razstav, ki jih je priredil v okviru SKA.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Učiteljska seja šolskega odseka ZS bo 28. junija ob 20 uri v Slovenski hiši. Knjižnica Zedinjene Slovenije je odprta vsak dan od 15.30—20 ure, razen ob sobotah. Tiste sobote, ko ima pouk srednješolski tečaj je knjižnica odprta dve uri.

Slovenski dom
v San Martinu

v nedeljo, 9. julija

SANMARTINSKE
KOLINE

(izdelek mojstra Miklavca)

Sodeluje orkester PLANIKA

Klobase za dom bodo na razpolago že v soboto od 15 dalje.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTEEscribano Público
Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

OBVESTILA

SOBOTA, 24. junija 1972:

V Slovenski hiši prirejata ob 19. SO in SFZ zimski večer. Vabljeni vsa mladina.

V Slovenski hiši ob 19 praznovanje očetovskega dne s sveto mašo in akademijo, ki jo bo priredila Jekličeva šola.

V Našem domu ob 19.30 predava v okviru Zveze mater in žena iz San Justa p. dr. Alojzij Kukovica o temi: Mož in žena v zakonu. Žene in možje lepo vabljeni.

V Našem domu ob 21 domobranska proslava. Govori bivši domobranski oficir Miha Benedičič. Nastopata dva zbor z vmesnimi pevskimi točkami.

V Slomškovem domu ob 20: počastitev spomina domobrancev pod geslom: Za slovensko domaćijo, za naš dragi dom in rod. Sodelujejo: Ramoški pevski zbor, mladinska godba in Slomškova šola. V spored bodo priključene mnoge še nikdar projicirane slike in recitacije pokojnih in živih domobranskih pesnikov.

NEDELJA, 25. junija 1972:

V Domu v San Martinu po sv. maši redni sestanek Lige žena Mati.

V Našem domu v San Justo sestanek mladenc po sv. maši. Govorila bo gđ. Metka Mizerit.

V Slovenskem domu v Carapachayu kolone.

Na Pristavi v Castelarju Družinska nedelja.

TOREK, 27. junija 1972:

V Slovenski hiši ob 19.30 predavanje in debata o slovenski narodni problematiki.

SREDA, 28. junija 1972:

V Slovenski hiši ob 19.30 predavanje in debata o slovenski narodni problematiki.

ČETRTEK, 29. junija 1972:

V Slovenski hiši ob 19.30 predavanje in debata o slovenski narodni problematiki.

PETEK, 30. junija 1972:

V Slovenski hiši ob 19.30 predavanje in debata o slovenski narodni problematiki.

SOBOTA, 1. julija 1972:

V Slovenski hiši ob 20 IV. večer SKA v spomin Marijana Marolta.

NADELJA, 2. julija 1972:

V Slovenski hiši celodnevno žegnanje V Slovenski hiši mladinski sestanek ob 9.30. Govorj g. Franc Urbanja.

Odbor Slovenskega zavetišča ima v predaji slovenski prevod knjige „Martha Pierro“. Cena 40.— pesov.

SLOVENSKA
NARODNA
PROBLEMATIKA.27., 28., 29., in 30. junija vsakokrat ob 19.30 v Slovenski hiši
Predavanje in debata za višjo srednješolsko in univerzitetno mladino.Dr. Tone Žužek
ADVOKATUrađuje od 17.30 do 19.30.
Ponedeljek, sredo, petek

Lavallo 2331, p. 5. of. 10

T. E. 47-4852

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855

C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17 do 20

MLADINIKI ŠPORTNI DNEVI:
ODBOJKA

Sobota, 17. junija

SDO: San Martin : Slov. vas — San Martin dobila točke

San Justo 2 : Morón 0 15-7, 15-6

SFZ (1) starejši

Ramos Mejía 2 : Slov. vas 0 15-8, 15-0

San Justo (2) San Martin 1 15-8, 9-15, 19-17

SFZ (2) mlajši

Slov. vas 2 : Morón 0 15-2, 16-14

San Justo 2 : Adrogué 0 15-2, 15-7

Morón : San Martin, Morón dobil točke

Ramos 2 San Justo 0 15-13, 15-7

Končna lestvica

SDO:

San Martin 4 4 0 4

San Justo 4 2 2 2

Ramos Mejía 4 2 2 2

Morón 4 2 2 2

Slov. vas 4 0 4 0

SFZ (1)

San Justo 4 4 4 4

San Martin 4 3 1 3

Ramos Mejía 4 2 2 2

Morón 4 1 3 1

Slov. vas 4 0 4 0

SFZ (2)

Ramos Mejía 5 4 1 4*

San Justo 5 4 1 4*

Slov. vas 5 3 2 2

Morón 5 3 2 3

Adrogué 5 1 4 1

San Martin 5 0 5 0

* Morata igrati še odločilno igro za prvo mesto.

PRIHODNJA TEKMOVANJA
Turnir ping-ponga 1972

1. julija:

18.— San Justo : Ramos Mejía SDO

18.30 Morón : San Justo SFZ (1)

19.— Ramos M. : Slov. vas SFZ (2)

19.30 San Martin : Ramos M. SFZ (1)

20.— Morón : Slov. vas SDO

20.30 S. Martin : S. Justo SFZ (2)

21.— Slov. vas : Ramos M. SFZ (1)

21.30 San Justo : Morón SFZ (2)

22.— Morón : San Martin SFZ (1)

V nedeljo, 2. julija, bo v Slovenski hiši

ŽEGNANJE

● ob 11 mladinska sv. maša ● ob 12 kosilo

● ob 15.30 pozdravne besede msgr. Antona Oreharja, petje mladenc iz Castelarja, nastop z glasbilo Jekličeve šole, venček narodnih na glasbila, prizor gojencev Rožmanovega zavoda, nastop mladinske godbe iz Ramos Mejie in

Ob prihodu v Argentino

prizor iz življenja Slovencev ob prihodu v Argentino. Napisal in režira g. Willenpart.

Vsi rojaki lepo vabljeni!

SDO

SFZ

I. zimski večer

24. JUNIJA — OB 19. URI
SLOVENSKA HIŠA

Vstopnina \$ 2.—

Zaželjen si in dobrodošel!

Denarne naložbe, posojila

Pod najboljšimi pogoji!

KREDITNA ZADRUGA SLOGA z. z. o. z.

Bmč. Mitre 97

658-6574

Ramos Mejía

Uradne ure: ob torkih, četrkih in sobotah od 16. do 20.

Prijateljem in znancem sporočamo, da nas je dne 12. junija za vedno zapustil naš predobri mož, oče in ded, gospod

Janez Žnidaršič

Zahvaljujemo se vsem, ki so ga prišli kropiti in ga spremili na zadnji poti na pokopališče Villegas. Dragega pokojnika priporočamo v molitev.

Za njim žaljujejo:

v Argentini: sin Janko z družino;

v domovini: žena Marija in

hčere: Marica, Ivanka in Milena

Stari trg, šmarata, Ramos Mejía

Za vedno nas je zapustil naš zvesti član, gospod

Adolf Leban

Težko prizadeti družini naše iskreno sožalje. — Dragega pokojnika pa ohranimo v blagem spominu.

Slomškov dom

NAŠ DOM

SAN JUSTO

VELIKA LOVSKA VESELICA

v nedeljo, 25. junija 1972 ob 16.